

Det kan ikke andet end glæde alle os ugifte Kvinder, som jo særlig vil faa Nytte af dette Lovforslag. Jeg udtaler min Glæde paa deres Vegne, fordi jeg mener, at det særlig vil være den ugifte Kvinde, som kommer til at indtage de forskellige Stillinger omkring i de forskellige Etater; den gifte Kvinde vil kun undtagelsesvis søge de offentlige Stillinger, hun vil, navnlig hvis hun har Børn, i Hjemmet have tilstrækkeligt at tage vare, idet hun vil være henvist til at sørge for sine Børn og tage sig af deres Opdragelse. Jeg har aldrig ønsket og ønsker fremdeles ikke at drage Kvinden bort fra Hjemmet, jeg finder, at den gifte Kvindes Plads absolut er i Hjemmet, og at hun der har en stor Gerning at gøre som Opdragerinde for Børnene. For ikke at blive misforstaaet vil jeg dog straks udtale, at jeg selvfølgelig ikke ønsker at sætte nogen Skranke mellem den gifte og den ugifte, ligesom jeg heller ikke ønsker, at den gifte Kvinde skulde tabe Interessen for alt, hvad der hører det offentlige Liv til, thi netop hendes Interesser udadtil vil bevirke, at hun kan blive en udmærket Opdragerinde for Børnene og ogsaa faa deres Interesse vakt for alt, hvad der gavner Samfundet. Jeg tror dog ikke, det er heldigt, at den gifte Kvinde med Børn drages bort fra Hjemmet og over til de store Embeder, der absolut maa tage hendes første og største Interesse, hvis hun skal varetage dem paa rette Maade.

Idet jeg nu udtaler min Glæde over, at dette Lovforslag forhaabentlig gaar igennem, vil jeg ogsaa udtale det Haab, at den Skranke, der ligger i, at Kvinderne skal sættes lavere i Løn end Mændene, samtidig vil falde. Man kan dog ikke stille en Lønsats op for højere Embedsmænd og en for højere Embedskvinder. I Modsætning til det ærede 7de Medlem for Aalborg Amt (Birck) vil jeg udtale Ønsket om, at det ikke maa blive en Lønning efter Fornødenheder, men en Lønning efter Retfærdighed, saaledes at det virkelig bliver lige Løn for lige Arbejde. Skal vi over til Lønning efter Fornødenheder, skal ærede Medlemmer se, hvor hurtigt Fornødenhederne stiger baade for den ene og for den anden. Det tror jeg vil være meget uheldigt.

Med Hensyn til at Kvinderne nu kan komme til at indtage Dommerembeder og Præsteembeder, maa jeg sige, at jeg kan kun være glad over, at Kvinderne nu skal kunne faa Dommerembeder, fordi jeg, ligesom min ærede Kollega, det 7de Medlem for Hovedsta-

den (Mathilde Hauschultz), tror, at der netop paa dette Omraade er saa uendelig mange Felter, hvor det vilde være godt, om Kvinderne kom til at være med blandt de dømmende, og det er overfor alt, hvad der angaar Kvinder. Vi har gennem den tidligere Lovgivning set, at man absolut ikke har haft retfærdigt Øje for Kvindernes Ret, navnlig hvor det drejer sig om Mandens og Kvindens Stilling i Ægteskabet. Her har Loven været absolut i Favor af Manden, og netop her gælder det om, at det kvindelige Øje og det kvindelige Øre kan gøre sit gældende, saa at vi derved kan komme til en retfærdig Lovgivning.

Anderledes stiller det sig for mig, naar Talen er om, at Kvinder skal kunne blive Præster, skønt jeg kender adskillige Kvinder, om hvem jeg tør sige, at de paa en langt smukkere og fyldigere Maade kunde udlægge Evangelierne end mange af de Præster, der sidder rundt om i vort Land. Der er noget i mig, der yder Modstand mod den Tanke at se Kvinder paa Prædikestolen. Maaske er det en Fordom, og maaske vil den falde bort, naar man først vænner sig til det, men jeg kan ikke nægte, at det støder min æstetiske Sans at se Kvinder optræde som Talere ude i Kapellerne ved Begravelser, og jeg vilde meget nødig have, at nogen Kvinde optraadte som Taler ved min Begravelse. Det er altsaa en personlig Følelse, men det kan godt være, at jeg paa det Punkt forandrer mig. Foreløbig vil det jo være en Stund, inden vi ser nogen Kvinde paa Prædikestolen. Veje, der ikke er farbare, slaar man ikke ind paa, og der er ikke mange Kvinder, der hidtil er slaaet ind paa den teologiske Vej, fordi de har vidst, at der ikke der var nogen Vej frem for dem. Det er muligt, at naar Vejen nu bliver farbar, en stor Del ogsaa vil slaa ind paa den Vej, men der vil i alt Fald gaa nogle Aar, inden de er uddannede og har faaet deres Embedseksamen. For Resten har jeg hørt sige, at der er flere Præster, som meget ønsker at faa kvindelig Kapellaner. Der er altsaa blandt Præster ikke nogen absolut Modstand mod at se Kvinder som Præster.

Men alt i alt kan jeg kun udtale min store Glæde over dette Forslag. Det konservative Folkeparti har ogsaa Kvindens Ligestilling paa sit Program, og det vil altsaa kun være en Opfyldelse af vort Program, naar dette Lovforslag vedtages, og som sagt: ud fra de konservative og ugifte Kvinders Standpunkt vil jeg udtale min store Glæde over,